

Sygn. akt VI Gz 243/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marta Zalewska

Protokolant: asyst. sędz. Katarzyna Popek

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości

przeciwko: M. Z.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie Wydział V Gospodarczy z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt V GC 1673/18

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do dalszego prowadzenia Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 21 maja 2018 r. wydany przez Referendarza Sądowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Odrzucenie nastąpiło na skutek nie uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu (niepodpisanie odpisu sprzeciwu).

Zażalenie na ww. powyższe postanowienie wniósł pozwany zarzucając naruszenie art. 126 § 1 pkt 4, art. 128 i 140 k.p.c. poprzez przyjęcie, że odpis pisma musi być podpisany przez stronę oraz naruszenie art. 504 § 2 k.p.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy nie został przekroczony termin na wniesienie sprzeciwu, a braki formalne zostały uzupełnione na żądanie Sądu. W uzasadnieniu pozwany przytoczył stanowisko orzecznictwa i doktryny, z których wynikało, że odpis pisma nie wymaga podpisu strony.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwany wniósł o uchylenie ww. postanowienia Sądu Rejonowego na podstawie art. 395 k.p.c. ewentualnie o uchylenie ww. postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne.

Z akt sprawy istotnie wynika, że pismem z dnia 18 września 2018 r. Referendarz Sądowy wezwał pozwanego o uzupełnienie braków formalnych sprzeciwu poprzez przedłożenie odpisu wraz z załącznikami. Pozwany w terminie uzupełnił braki formalne przesyłając kopie załączników, przedłożył wydruk komputerowy sprzeciwu, którego

własnoręcznie nie podpisał, nie była to też kserokopia sprzeciwu, bo nie zawierała skopiowanego podpisu pozwanego w R.13. Sprawa została skierowana do rozpoznania. Sąd Rejonowy ponownie wezwał pozwanego (k. 55) o przedłożenie odpisu sprzeciwu wraz z załącznikami, jednocześnie zwrócił uwagę, że poprzednio złożony odpis sprzeciwu nie zawierał podpisu pozwanego. Pozwany uzupełnił braki formalne i przedłożył w terminie wyznaczonym podpisany odpis sprzeciwu.

Stosownie do regulacji art. 128 k.p.c. w związku z art. 503 k.p.c. do sprzeciwu należy między innymi dołączyć jego odpisy, w celu ich doręczenia osobom uczestniczącym w sprawie, z pominięciem sposobów przewidzianych przez przepisy ogólne lub bezpośrednio stronie przeciwnej. Niedołączenie odpisów lub ich wymaganej przez ustawę liczby stanowi niezachowanie warunków formalnych i uzasadnia zastosowanie art. 130 § 1 k.p.c.

Przepisy k.p.c. nie definiują pojęcia „odpis pisma. Rozbieżność w orzecznictwie wywołała kwestia, czy przewidziane w art. 126 § 1 pkt 4 wymaganie podpisania dotyczy tylko pisma procesowego czy także jego kolejnych egzemplarzy oraz czy odpisem jest wierna treść pisma ale bez odwzorowania podpisu, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Pierwotnie orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmowało, że dołączenie do pisma procesowego jako jego odpisu nie poświadczony przez stronę, jej przedstawiciela lub pełnomocnika procesowego kserokopii nie stanowi prawidłowego wypełnienia obowiązku wynikającego z art. 128 w związku z art. 140 i tym samym uzasadnia zastosowanie art. 130 § 1 zdanie pierwsze - wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 sierpnia 1998 r., III CZ 107/98, OSNC 1999, nr 3, poz. 52, z glosą J. J., PS 2000, nr 2, s. 130 i n. Polemikę z tym stanowiskiem i jego argumentacją podjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00, OSNC 2004, nr 1, poz. 9, stwierdzając, że odpisy pisma procesowego nie muszą być podpisane, ani poświadczony za zgodność z oryginałem przez stronę, jej przedstawiciela lub pełnomocnika procesowego (zob. także postanowienie SA w Poznaniu z dnia 28 kwietnia 1993 r., I ACz 292/92, Pal. 1993, nr 11, s. 143 i n., z glosą M. Szczepańskiego).

Pogląd ten dominuje w obecnej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i określony jest jako przeważający (M. Jędrzejewska (w:) T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, K. Weitz, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, t. 1, red. T. Ereciński, Warszawa 2006, s. 333). Niejednokrotnie Sąd Najwyższy wskazywał, że tylko pismo procesowe, a nie jego odpis musi odpowiadać ściśle określonym wymogom. Odpisy pisma procesowego nie muszą być podpisane ani poświadczony za zgodność z oryginałem przez stronę, jej przedstawiciela lub pełnomocnika procesowego, gdyż przewidziane w art. 126 § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie podpisania dotyczy samego pisma procesowego, a nie jego odpisów (postanowienie SA z dnia 13 stycznia 2009 r., II PZ 37/0, zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 października 2002 r. V CKN 1830/2000 OSNC 2004/1 poz. 9).

Słusznie Sąd Rejonowy zauważył, że odpis pisma procesowego to kolejny jego egzemplarz, który jest zgodny z oryginałem, przy czym nie ma znaczenia, czy jest to kopia maszynowa, kserokopia czy wydruk komputerowy, zaś wnoszone odpisy pisma procesowego powinny wiernie oddawać treść oryginału - gdyż tylko wtedy są rzeczywiście odpisami. Niemniej postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 14.02.2013 r., sygn. akt III AUz 19/13, na które powołuje się Sąd Rejonowy, wydane zostało w nieco odmiennym stanie faktycznym, aniżeli przedstawiony w sprawie, a mianowicie w okolicznościach przedłożenia odpisu apelacji o odmiennej nazwie i treści niż złożona apelacja i z tej przyczyny nie znajdzie zastosowania w niniejszej sprawie. Nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego, że treść odpisu odpowiada w pełni treści sprzeciwu i jest jego odwzorowaniem. Nie musi zawierać kopii podpisu z oryginału, jest to zresztą niemożliwe zważywszy, iż podpis składa się po wydrukowaniu wypełnionego techniką komputerową formularza, zatem jego odpis stanowi wyłącznie w tej sytuacji kolejny wydruk z komputera bez podpisu strony, co zostało w terminie wypełnione przez pozwanego i zbędnym było kolejne wezwanie do przedłożenia podpisanego egzemplarza sprzeciwu, bo nie był to wówczas odpis lecz drugi oryginał pisma. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, uznając, iż tylko brak samego odpisu, który podlega doręczeniu albo złożeniu do akt sprawy w Sądzie, może być uznany za brak formalny,

którego nieuzupełnienie w terminie powoduje konieczność odrzucenia sprzeciwu w myśl art. 504 § 2 k.p.c., a tego rodzaju sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie.

Zważywszy na powyższe orzeczono jak w sentencji na mocy art. 386 w zw. z 397 § 2 k.p.c. , rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawiając w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)

- (...)

2. (...)